

Arrest

nr. 191 816 van 11 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, met als wettelijk vertegenwoordiger haar moeder X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeense staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent geboren op (...) in Ararat (Armenië). U bent minderjarig. U bent de dochter van A. S. (...) en A. G. (...) en de zus van M. G. (...).

U woont met uw gezin in Yerevan. Uw vader werkt op de markt en uw moeder is huisvrouw. Uw vader wordt ernstig ziek aan de nieren. Daarom gaan uw ouders in 2011, samen met uw zus M. (...), naar België. U blijft in Armenië en woont sindsdien bij uw grootouders en oom in het dorp Aygavan in de provincie Ararat. Terwijl u daar gewoon naar school blijft gaan, houdt u vaak contact met uw gezin in België. U kent geen problemen in Armenië. De situatie van uw vader in België verbetert echter niet. Op 3 mei 2016 overlijdt hij.

U probeert een aantal keer een visum te verkrijgen om ook naar België te komen, maar dat wordt geweigerd. Pas in de zomer van 2016 lukt het wel, door middel van een Lets visum uitgegeven in Kazachstan. Op 25 juni 2016 gaat u met een auto van Armenië naar Georgië waar u op 26 juni 2016 een vliegtuig neemt naar België, via Athene (Griekenland).

Op 11 juli 2016 dient u een asielaanvraag in. U haalt aan dat u niet naar Armenië terug kan omdat u daar geen huis heeft, dat u daar niet kan verder studeren omdat uw moeder dat niet kan betalen en dat er in Armenië geen werk is. U voegt er aan toe dat u het in België leuk vindt, dat u hier vrienden heeft en dat uw zus het Armeense alfabet niet meer kent. U wil hier een toekomst uitbouwen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Armeense paspoort, een kopie van uw Armeense geboorteakte en uw originele Belgische attest van immatriculatie.

B. Motivering

In het kader van uw asielaanvraag haalt u verschillende elementen aan waarom u niet naar Armenië terug zou kunnen en waarom u in België wil blijven. U verklaart in Armenië geen huis te hebben, dat u er niet zou kunnen verder studeren omdat uw moeder daartoe niet het nodige geld heeft en dat er in Armenië geen (goede) jobs zijn. Bovendien vindt u het leuk in België, gaat u hier naar school en heeft u hier vrienden. U vermeldt ook dat uw vader in België begraven is en dat uw zus M. (...) het Armeense alfabet niet meer kent (CGVS p. 8 e.v.). Uw voogd haalt ook aan dat u hier in België regelmatig medische tests moet ondergaan, in navolging van de ziekte van uw vader (CGVS p. 10-11). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen verklaart u dat u in Armenië geen toekomst heeft, waarmee u bedoelt dat daar geen werk is en dat uw moeder als kapster daar niet genoeg zou verdienen om u te kunnen laten verder studeren (CGVS p. 8-9, 11).

Aangezien u verklaart dat er in Armenië geen jobs zijn, of dat het althans moeilijk is om werk op niveau te vinden, wordt u gevraagd of er enkel voor u geen werk is in Armenië of dat dat voor iedereen geldt. U verklaart daarop dat dat voor iedereen zo is en dat mensen na het afstuderen als arbeider aan de slag moeten, onder het niveau van hun diploma (CGVS p. 8). Op basis van deze verklaringen kan er evenwel geen intentie vanwege de Armeense autoriteiten of derden worden vastgesteld om mensen in uw land tewerkstelling te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. De argumenten die u op dit vlak inroept betreffen immers louter socio-economische problemen, die geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen noch zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u naar de algemene socio-economische situatie in Armenië verwijst, waarvan elke inwoner van uw land mogelijk slachtoffer is.

Nog in deze context vreest u niet te kunnen verder studeren in Armenië omdat uw moeder als kapster niet genoeg zou verdienen om dit te betalen (CGVS p. 8). Hoewel het CGVS erkent dat een voortgezette studie kan wegen op een gezinsbudget, kan wat dit betreft ook opgemerkt worden dat dit louter socio-economische problemen betreft, die geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Ontoereikende financiële middelen die u ervan zouden weerhouden om te kunnen studeren, vormen aldus geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Gevraagd of uw familie in Armenië u op het vlak van uw studies niet zou kunnen steunen zoals ze u al onderhouden hadden toen u nog bij hen in Armenië woonde, verklaart u dat ze niet verplicht zijn om u heel uw leven te helpen en dat u hun hulp eigenlijk niet zo lang wil. U zegt ook dat er op papier wel programma's bestaan van de Armeense overheid om mensen die niet veel geld hebben, te helpen zodat die wel naar de universiteit kunnen, maar dat dit nooit bij de mensen terecht komt – ze beloven het wel maar uiteindelijk komt daar volgens u niets van terecht. Gevraagd waarom ze zo'n hulp niet aan u zouden geven, zegt u vaagweg dat 'dat meestal zo is' en 'u geen uitzondering bent'. Meteen daarop blijkt uit uw verklaringen dat arme mensen wel aan verdere studies (kunnen) beginnen (CGVS p. 8-9). Met deze verklaringen overtuigt u geenszins van de intentie vanwege de Armeense autoriteiten, derden of uw familie om u de kans om verder te studeren moedwillig te ontzeggen en u zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. U werpt in deze context op dat enkel rijken worden doorgelaten tijdens hun studies omdat ze daarvoor betalen (CGVS p. 9) – hiermee alludeert u op corruptie in het Armeense hoger onderwijssysteem. U maakt echter niet aannemelijk hoe dit in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Het feit dat rijken door middel van omkoping bepaalde privileges zouden genieten, houdt op

zich geen discriminatie in van burgers die de algemeen geldende regels wel volgen noch een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en/of fysieke integriteit van deze burgers. Bijgevolg volstaat ook dit motief niet voor de toekenning van internationale bescherming.

Daarnaast gaf u aan dat u niet naar Armenië terug kan omdat u er geen huis heeft (CGVS p. 8, 9). Er moet echter op gewezen worden dat dit motief geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers een louter socio-economisch probleem. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen noch zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Immers, u geeft aan dat jullie destijds wel in het ouderlijke huis van uw vader woonden, maar aangezien uw vader overleden is en uw tante gescheiden, woont zij daar nu. Gevraagd of uw familie u niet zou ondersteunen of onderdak geven zoals ze hadden gedaan voor u terwijl uw ouders in België waren en u nog in Armenië, verklaart u dat ze wel zullen helpen maar dat het huis eigenlijk te klein is om daar allemaal samen te wonen (CGVS p. 9). Hieruit blijkt geenszins de intentie vanwege de Armeense autoriteiten, derden of uw familie om u en uw gezin huisvesting te ontzeggen en jullie zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Bijgevolg kan het gebrek aan huisvesting in uw hoofde geen aanleiding geven tot een internationaal beschermingsstatuut.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u niet naar Armenië terug wil omdat u het in België leuk vindt, hier vrienden heeft en naar school gaat en omdat uw vader hier begraven is (CGVS p. 8,). Dergelijke motieven kunnen echter geen aanleiding geven tot internationale bescherming. Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt en voor uw emotionele band met België aangezien uw vader hier overleden is, moet worden benadrukt dat dergelijke elementen in uw land van herkomst geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhouden en zodoende in uw hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verwijst ook naar de gebrekkige kennis van het Armeens van uw zus M. (...) – ook uw voogd (moeder) haalt dit aan (CGVS p. 8, 9, 11). U maakte echter niet aannemelijk hoe dit bij terugkeer naar uw land in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. U verklaart immers dat u zelf zeker nog het Armeens beheerst. Uw loutere bewering dat uw zus M. (...) – die al veel langer in België is – niet voldoende Armeens zou kunnen, doet hier geen afbreuk aan en is in se niet relevant om in uw eigen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen.

Uw voogd (i.e. uw moeder) wijst er nog op dat u op doktersadvies regelmatig medische tests moet ondergaan in verband met uw bloed en uw longen, dit in navolging van de ziekte van uw vader. Ze verklaart dat de nodige medische controles en behandeling hiervoor in Armenië niet bestaan en dat u daarom in België moet blijven (CGVS p. 7-8, 10-11). Echter, dergelijke ingeroepen medische redenen houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit de verklaringen van uw voogd (moeder) blijkt ook op geen enkele manier dat de Armeense autoriteiten u in uw land van herkomst moedwillig van enige medische hulp/behandeling zouden onthouden vanwege uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw situatie, volstaat het loutere feit dat er in België meer medische voorzieningen zijn (zoals bijvoorbeeld mutualiteiten waarnaar uw moeder verwijst) niet om een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Bijgevolg dient u zich voor de beoordeling van dergelijke medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 – een procedure die uw voogd (moeder) naar eigen zeggen (nog) niet heeft ingediend voor u.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan deze analyse. Uw Armeense paspoort, uw Armeense geboorteakte en uw Belgische attest van immatriculatie bevatten immers louter informatie over uw identiteit en verblijf in België, wat op zich niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Daar waar verzoekende partij de schending inroept van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat zij zich desbetreffend beperkt tot het weergeven van een definitie van dit beginsel, doch niet aanvoert op welke manier voormeld beginsel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld beginsel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Waar verzoekende partij in theoretische zin opmerkt dat indien de beweringen van de aanvrager geloofwaardig lijken hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven, wijst de Raad erop dat in onderhavige bestreden beslissing het al dan niet geloofwaardig bevinden van het voorgehouden relaas geen punt van discussie betreft. Deze beslissing is integraal gesteund op de motivering dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen niet ressorteren onder of niet beantwoorden aan de bepalingen voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Zoals verder blijkt weerlegt verzoekende partij op generlei wijze *in concreto* ook maar een van de door verwerende partij vermelde motieven waarop zij haar beslissing steunt.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij opwerpt dat “*de commissaris-generaal erkent dat in Armenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen*” wijst de Raad erop dat deze bemerking resulteert uit een flagrant verkeerde lezing van de bestreden beslissing daar nergens in deze beslissing verwerende partij zich uitspreekt over problemen op het vlak van de mensenrechten die nog steeds aanwezig zouden zijn in Armenië.

2.2.5. Voor het overige beperkt verzoekende partij haar verweer tot het op summier wijze hernemen van de door haar reeds eerder afgelegde verklaringen, in het bijzonder verwijst zij wederom naar het niet hebben van een huis en de nodige financiële middelen in Armenië, naar het weinig kans maken op een baan aldaar, naar haar medische toestand en naar haar geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

De Raad oordeelt evenwel dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verzoekende partij doet niet de minste poging ook maar één van de motieven van verwerende partij waarom de door haar aangehaalde asielmotieven niet ressorteren onder en/of niet beantwoorden aan de bepalingen voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet *in concreto* te weerleggen.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.7. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT